

דרהבית

שמורה

קהילת העובדות החרדיות הגדולה בישראל

גיליון 34

שבט תשפ"ב

פירוטיך מתוקים

רגע ביום

"בצהריים אפשר לאכול סלט תפל שקונים במעדניה, אפשר גם לאכול מנה חמה סינטטית בטעם קלקר רטוב"

רגע של חיוך עם נ. ארי, ושלל טעמים של צהריים.

סיפור חודשי

"אני מסתכלת אל תוך עיניו של האוצר שלי ורואה את האושר. אבל לכי תסבירי לה שעם אושר לא ממלאים משבצת בקולאז' של הנכדים"

רחלי נוסבוים נוגעת במתיקות שמעבר לקליפות

מבית ומחוץ

למה לא המתנת עד שאשב כמה שנים ואתפענח על ספת טיפולים, אעבור אצל הקואצ'רית, אאסוף השראה וכוח- ואז אהיה מושלמת ואנביט ערוגות פירות מתוקים?

שושי ברוידא על פירות עם גרעינים

מבורכת

חביתות למי שרוצה, חביתת עין למי שלא רוצה, לחם בלי כלום לסרבן הכרוני. זו הארוחה החלומית המשפחתית שעליה התפללנו, ואיזו מתיקות יש בה!

פסי דבלינגר מתארחת בשיתוף מלא חיים, טעם ומשמעות.

12

מבית ומחוץ

למה לא המתנת עד שאשב כמה שנים ואתפענח על ספת טיפולים, אעבור אצל הקואצ'רית, אאסוף השראה וכוח- ואז אהיה מושלמת ואנביט ערוגות פירות מתוקים? **שושי ברוידא** על פירות עם גרעינים

22

רגע ביום

"בצהריים אפשר לאכול סלט תפל שקונים במעדניה, אפשר גם לאכול מנה חמה סינטטית בטעם קלקר רטוב" רגע של חיוך עם **נ. ארי**, ושלל טעמים של צהריים.

- טור אורחת***
פסי דבלינגר
- עבודה שבלב***
עולם התעסוקה מזוית שונה
- הבית העסק הנבחר***
יעל זלץ
- סיפור חודשי***
רחלי נוסבוים
- מה חדש בשמורה?***
נעמי
- באה לשדה***
אסתר רוזנטל
- מועדפים***
מתוך מרחב פעילות השמורה
- רגע ביום** [22]
נ. ארי
- סלפי** [24]
בתיה יונה
- ד"ש | דף שמורה** [4]
לאה ראם
- דפדפת** [7]
תמר הדר
- בית ועד** [8]
מדור הלכה
- דף קשר** [10]
התגובות שלכן
- מבית ומחוץ** [12]
שושי ברוידא
- תתחדשי**** [14]
חני מייערס
- ברוכות תהיינה**** [15]
אסתי כץ
- אור בקצה המנהרה** [18]
רוחי ליכטנשטיין
- דף חדש** [20]
אביגיל פראגר

* במהדורה המודפסת בלבד
 ** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

ט"ו בשבט זה יום של פירות, גדלנו על זה ואין לנו שום תמיהה על המשוואה. זיכרונות הילדות שלנו כוללים תעודה נתונה במעטפת נילון, דביקה מעט מטביעות אצבעות של משמש מיובש, המסכמת את פירות העמל של מחצית שלמה. ביד השניה נשאנו איש-תפוז בעל עיני צימוקים מתנודדות על קיסמים, שהתנדב לקשט את השולחן החגיגי העמוס בכל ניחוחות השוק, משבח ארץ ישראל, תורכיה ואפריקה. לא התפלאנו אך פעם מדוע בראש השנה לאילנות אוכלים פירות. אלא שמבט חפוז החוצה מבעד לאדים על החלון יגלה לנו את "חתני השמחה" עצמם, קפואים, עירומים ונאבקים על שיווי משקלם מול הרוח העזה. קשה לדמיין כל קשר בין מצבם הדל והעלוב בנקודת שפל זו על לוח השנה, לבין מבחר הפירות העסיסיים המונחים על השולחן...

אך אכן חז"ל מגלים לנו כי דוקא בשיא הכפור והסערה, ביום ט"ו בשבט עצמו חל רגע המהפך, סמוי אך גורלי: השרף מתחיל לעלות באילנות. חיים חדשים נובעים מעומק הקרקע הרוויה ומחלחלים מעלה אל תוך הגזע. כל יבול הקיץ המבורך שיבוא בהמשך נולד ברגע זה, מתוך התנאים הקשים ודוקא בזכותם. ואנו, בראייה של תורה זוכים לחוש ולטעום את מתיקות הפרי כבר מעכשיו.

חודש לא קל עבר עלינו, עננים כבדים של סערה העיבו עלינו מבחוץ ומבפנים. אך ברור לנו שכל תקופת צער ומשבר מחושבת לטובתנו, וההתמודדות עמה מצמיחה בנו גדילה אמיתית ופירות. נתאחד בתפילה חמה בכוונה כפולה ומכופלת - שתחדש עלינו את החודש הזה לטוב, שהטוב האלוקי יהיה גם מתוק בפינו, ושנשמע ונתבשר רק בשורות טובות!

בברכת קריאה נעימה ומועילה
המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -
קהילת העובדות החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

**עורכת גרפית
עיצוב ועימוד:**

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל

איורים:

נועה גורפלד

צילומים:

,Depositphotos
,Shutterstock
pexels,unsplash

**תגובות, שיתופים,
בקשות והצעות**

ניתן לשלוח לכתובת:
magazine@shmura.org

משפחה גדולה מהחיים מתוך "חלקנו בתורתך" לפרשת ויחי

השמורה... בטוחה שלא טעיתי...!
אני בחורה בת 19 שחושבת המוווווווו! על החיים ומה שמעבר.
אני חמישית במשפחה ברוכת ילדים בלע"ר. (13. ומלא קטנטנים...!) רק תחשבי כמה בלאגן זה כשחצי מהילדים במשפחה מתחת לגיל 10... ושלושה מ3 ומטה... נו. אני לא צריכה לספר... אצל כולן זה כך... כחות או יותר.

בתור בת/אחות/בחורה... זה **ממש ממש** קשה לי! כי מה, לא היה הרבה יותר קל אילו היינו 5... ?

מרגישה 'כופרת' ח"ו... אבל- למה שאני ארצה 13 אם יותר קל 5... ? למה לי לרצות הרבה ילדים? זה קשה לתמרן כך בכל החזיתות... לתת לכל אחד מה שהוא צריך. וגם לדאוג שיהיה בית מסודר והכל... מה, לא יותר פשוט כחות?...?

אני לא מתיימרת לנהל את העולם ח"ו אבל אולי... אני לא צריכה 'לרצות' הרבה...? (או שאחרי החתונה זה נהיה קל...?) אני כותבת בכאב אמיתי!

אולי אני מוזרה קצת... אני מרגישה שזה נושא ש- לא מדברים עליו... אבל אם יש לך מענה בשבילי, משהו שיסדר לי את ההשקפה וקצת יאיר את העיניים... אני מאוד אשמח! תודה על הכל וש'כויח גדול!

והנה, כמה מתאים לעצור רגע ולהרגיש את: **"וידגו לרוב"**. זאת ה**ברכה** שמברך יעקב אבינו את נכדיו, חביביו. עכשיו זה כבר הרבה יותר מציווי של "פרו ורבו", זאת ברכה!

כמו תמיד, גם הפעם, זכיתי (והפעם בזכות אותה 'צעירה חושבת' שכבר תקראו עליה:) ושוב אני מרגישה איך שמילות הפרשה נשלחות אלי מבורא העולם, ומדברות לי את הדיבור שהכי מתאים לי לשמוע. בדיוק ביום הזה...

"המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרוב בקרב הארץ" (בראשית מ"ח, ט"ז)

אז נכון שתמיד הברכה הזאת מרגשת, וזה אחד השירים שתמיד היה לי הכי טוב על הלב לסיים איתם את היסשן שלי עם הילדים בלילה, אבל עכשיו, כשפתחתי את החומש לבדוק מה ה' מדבר אלי השבוע, גיליתי הארה חדשה ומרחיבת לב. ומדוע זה מתאים לי בדיוק השבוע?

משום שמייל שקיבלנו במוקד היעוץ מ'צעירה חושבת' חמודה, גרם לי לנסות לעבד במילים דברים שאמנם קיימים לנו עמוק בהרגשה, אבל כנראה שהגיע הזמן לתת להם ביטוי גם בכלי המחשבה.

זה המייל שקיבלנו בשמורה (כמובן ברשות ובטשטוש פרטים מזהים)

שלום,

כבר כמה זמן שהשאלה מנקרת בי. חשבתי ממי אני יכולה לבקש מענה שיניח את הדעת ויתיישב על הלב. מצאתי את

ודווקא בתקופה זו, שהעולם כל כך מטושטש ולא ברור, כשעומדים אנשים ומתקנים את המושג "ברוכת ילדים" ל"מרובת ילדים", הגיע זמן שנזכיר לעצמנו את הברכה הגדולה הטמונה במילים **'זידגו לרוב'**.

....

אנחנו יוצאות החוצה ופוגשות המון הבדלים ביננו לבינם, הבדלים כאלו שהמכלול שלהם מגדיר בסופו של דבר "מיהו חרדי". אבל אין ספק שזהו אחד המאפיינים הגדולים שלנו - ב"ה משפחות גדולות. מה עומד מאחורי זה?

כולם רוצים ילדים. אבל אפשר להגדיר שלוש רמות כאלו של רצון.

יש את האינסטינקט הטבעי - שהקב"ה טבע בעולם והוא קיים אצל כולם, גם לבהמות יש בטבע את הצורך להתרבות.

אבל יש דרגה **גבוהה יותר** - רצון טבעי וצורך נפשי בילדים. כך טבע ה' בעולם, שבני אנוש חיים 'למשפחותם'. אמנם בעולם הרקוב של ימינו, התערער המושג הזה של 'משפחה', אבל זהו טבע **אנושי**. ובסופו של דבר ילדים זה ברכה, הם עונים על צרכים נפשיים ברורים, וביננו - הם גם פרקטיים:

תראו לי זוג תל-אביבי אחד, אפילו זה שכל ימיו היו מוקדשים לקריירה ולכסף, הרוצה לסיים את חייו בדיור מוגן אקסלוסיבי על שפת הים - ומוכן לקבל את זה שהילדים שלו לא יהיו לצידו. בואו נודה על האמת, גם לנו יש הרבה ערך מוסף מהילדים אשר חנן אותנו ה'... החל מלשלוח אותם למכולת כשאת ממש רוצה קפה ונגמר החלב עבור לעובדה שזה סתם

'מצטלם' טוב יותר וכלה בסיפוק הנפשי שהם נותנים לנו. כמה שהורים אוהבים לחשוב תמיד על כל מה שהם עושים עבור הילדים... יש הרבה דברים שהילדים עושים עבורינו....

טוב, זה ברור, וזה טבעי **וזה גם נכון!** הילדים נצטוו לכבד אותנו - והכבוד שלהם עושה לנו הרבה טוב:(. אבל אם נהיה כנים עם עצמנו, בשביל הסיפוק האנושי הזה, מספיק שניים שלושה ילדים. ככה למצוא בגרף את נקודת השיא של עלות מול תועלת... כי לפעמים תכל'ס, זה פחות נח.

לדוגמא: לא יודעת מי המציא את השם 'רכב משפחתי' על זוג + שלושה... אבל להורים המבינים שממחר הרכב המשפחתי כבר לא יהיה רלוונטי.. צצות להם שאלות: רגע, אנחנו בטוח רוצים את הילד הרביעי? או השישי?...

אתן מבינות לבד שהרכב זו רק דוגמה קטנה, והשאלות קיימות במיליון צמתים שונים במהלך החיים. קיימות למי שמנסה לבחון את השאלה המהותית הזאת במשקפיים של **"מה התועלת שאני יכול להפיק מהילדים"...**

ועכשיו מגיע הבשורה הגדולה של הברכה המיוחדת של יעקב אבינו: **הדרגה הגבוהה יותר מהדרגה ה'אנושית' בה התברכו כל בני האדם:**

האבות הקדושים גילו לנו יסוד מופלא בכל מהלך החיים שלנו. הם גילו לנו את ה' יתברך...

הם האירו את עינינו להבין שהעולם הזה הרוחש סביבנו ונגלה לעינינו, הוא רובד אחד מתוך מציאות אדירה ועמוקה. הם הוסיפו לנו לחיינו מימד מופלא שמזניק אותנו ומעביר אותנו

במספר הילדים שהיא צריכה ש'יעמדו לרשותה':) בסין ובברית המועצות די לה באחד, בארצות הברית בשניים ובמדינת תל אביב בשלושה... אבל אישה שחיה בספירה מרוממת של חיים במחשבה על ה' יתברך, הגבול שלה הוא הרבה יותר גבוה, השמים הם הגבול במובן הכי פשוט של המילה... הוא מתרחב עד לכדי הגבולות שה' הטוב מייעד לה ונותן לה כלים עבורם. זה קשה להרגיש את זה בעולם המטורף שאנו חיות בו, אז הנה קטע משיב נפש שהמציא לי ה' יתברך, מספרו של הרב הירש זצ"ל. כנראה בדיוק בשביל לענות לצעירונת הזאת שחושבת הרבה על החיים...

וידגו לרוב בקרב הארץ: בתחומם הנבדל, במעמקים שעין אדם אינה שולטת בהם, חיים הדגים את חייהם השקטים. בני אדם העומדים על שפת המים אינם מודעים, ואין להם מושג כלל מהחיים חסרי הדאגה, הנמרצים ומלאי החיות, המתקיימים למטה בשפע רב, מדור לדור. כך גם ינהלו בני משפחת יעקב את חייהם העצמאיים, השקטים והמספקים. הם יחיו "בקרב הארץ" בתחומם הנבדל, שאין לעולם שמסביבם אפשרות כניסה אליו, ושאינו לו מושג על המתרחש בתוכו. הם יחיו כדגים במים בקרב האנושות על הארץ: "זכנוני ימא יסגון בגו בני אנשא על ארעא (תרגום אונקלוס)

לקרוא שוב ושוב, ולהתענג על המילים ועל המשמעות...

מאחלת לכולנו שנזכה לתואר הנשגב של "וינוחו בם ישראל מקדשי שמך..."

לאה.

להיות 'בליגה' אחרת. אנחנו לא חיים בשביל לחיות, אנחנו חלק ממהו ענק - יש לנו משימת על: להגדיל את שם ה' בעולם. כל כך נולדנו לתוך זה, או חיות את זה תקופה ארוכה כל כך, שאנחנו לפעמים שוכחות עד כמה זה מרגש... כמו שכל בר דעת מבין שחתולה שהמליטה היא הרבה פחות מאושרת מאשר אם החובקת תינוק קטן, כך הפער, והרבה יותר, בין אישה רגילה לבין בת ישראל כשרה הזוכה לעוד תינוק יהודי כשר וטהור.

"כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אך עשיתיו" (ישעיהו מ"ג ז')

ואין מצב בעולם שהדבר הזה קורה, בלעדינו... האמהות היהודיות. זאת הבשורה,

ויש בכוחה לרגש כל אחת מאיתנו בכל סטטוס שהוא, נשואה או טרם. אמא או עדיין לא, בעלת משפחה גדולה או מצומצמת. כולנו באותה בשורה של "בנים אתם לה' אלוקיכם" לוקחות חלק בעשייה הכי גדולה של החיים - לקרוא בשם ה' ולכבודו, כל אחת בכלים ובמידה ובכוחות ובאפשרויות שמזמן ה' לה ולתפקידה האישי בחיים.

יעקב אבינו מברך את נכדיו שיזכו. שיזכו לחיות מתוך הכרה, הבנה והרגשה של חיים למען משהו גדול הרבה יותר מאשר המציאות הפיזית הפשטנית. זאת ברכה לא רק לעוד ילדים, אלא למהות חיים הרבה יותר עשירה ומלאה סיפוק... כי עבור חיים למען המטרה הגדולה - מתאימה אכן הברכה של 'וידגו לרוב'.

כשאשה חושבת על עצמה, היא מוגבלת. היא מוגבלת גם

תנו לה מפרי

ראו אותה!
אם לא צמחו שושנים,
חלומות אבודים מטפחת
שנים
מתמידה בזריעת הזרעים
הקטנים,
מסקלת כל יום מלבה
אבנים...

ראו אותה, כל יום דולה - ומשקה.
ראו אותה,
כל יום
גדלה בה תשוקה,
מעל קרקע - טפח,
לא נשחה אפיים.
ראו, העריכו, מחאו לה כפיים!...

ראו אותה! באה כל יום
לשדות
ויהללו! הזמן להודות!
נוצרת, גם אם לא קוצרת
יבול
עוצרת, הציבה גבולות
ללא גבול!

ראו אותה. קמה, עם כמה "על אף" ...
תנו לה מפרי, כי עלה השרך,
ניחוח קסום ועסיס רמונים,
ראו! היא צומחת,
כל יום,
מבכנים!

חששות בפירות

בחדרי בעבודה יושבת אשה שאינה שומרת מצוות, שיש לה כמה עצי פרי בחצר ביתה. מדי פעם היא מכבדת אותנו בפירות מחצירה. האם מותר לי לאכול מהפירות (לאחר שאעשר אותם), או שיתכנו בעיות שאיני מודעת להן?

נעבור על סוגי הבעיות שיתכנו באכילת פירות, ונראה מה רלוונטי לשאלה שלפנינו.

תרומות ומעשרות

פירות שלא ברור לנו האם הם מעושרים אסור לאוכלם. מחשש איסור טבל וחייבים לעשר אותם לפני האכילה. בנוסף לתרומה גדולה, מעשר ראשון ותרומת מעשר, יש להפריש בשנים א,ב,ד,ה מעשר שני ולחלל אותו על פרוטה, ובשנים ג,ו יש להפריש מעשר עני.

בשאלה שלפנינו - אם ברור שאף אחד לא עישר את הפירות - לפני שאומרים את נוסח ההפרשה יש לברך "אשר קדשנו... להפריש תרו"מ". כמו כן בשנים א,ב,ד,ה לפני שמחללים את המעשר שני על פרוטה יש לברך "אשר קדשנו... על חילול מעשר שני". אם יש ספק אם עישרו את הפירות יש להפריש ולומר את נוסח ההפרשה בלא ברכה.

שביעית

פירות הקדושים בקדושת שביעית יתכנו בהם חששות כשרות של שמור (שלא הפקירו את הפירות) ונעבד (שעשו מלאכות אסורות באילן ובפירות). פירות החורף הנמצאים

עכשיו (חורף תשפ"ב) אינם קדושים בקדושת שביעית, הם שייכים עדיין לשישית וצריך לעשר אותם. פירות החורף שיגיעו שנה הבאה (חורף תשפ"ג) יהיו קדושים בקדושת שביעית. פירות הקיץ שיגיעו השנה (קיץ תשפ"ב) יהיו קדושים בקדושת שביעית.

בשאלה שלפנינו - אם יש בפירות קדושת שביעית, יש להמנע מלאוכלם בגלל איסורי שמור ונעבד. אם אין בהם קדושת שביעית, מותר לאוכלם אחרי הפרשת תרו"מ כדין.

ערלה

כשלא יודעים אם הפירות ערלה, הדבר תלוי כמה אחוזי ערלה יש בשוק בפרי זה. יש דעות שונות בפוסקים מכמה אחוזים צריך לחשוש לערלה, כמו כן אחוזי הערלה משתנים מעונה לעונה [ניתן להתעדכן בקו ביהמ"ד להלכה בהתיישבות בטל. 02-6488888].

בשאלה שלפנינו - אפשר לשאול את האשה סתם כסקרנות, בני כמה שנים העצים בחצרה, ואם היא לא מבינה שיש בזה נפק"מ להלכה והיא עונה כמסיחה לפי תומה אפשר לסמוך על דבריה. בעצי רימון ואוכמניות א"א לסמוך על דבריה כיון שהם מוציאים ייחורים חדשים שבהם צריך למנות מחדש שנות ערלה.

תולעים

יש לבדוק את הפירות הטעונים בדיקה כפי המבואר בספר בדיקת המזון כהלכה של הרב ויא שליט"א.

בשאלה שלפנינו - צריך משנה זהירות מתולעים משום שבחצר פרטית לא עושים הדברה כמו שעושים בפרדסים, ויתכן שיש יותר תולעים מתוצרת מסחרית.

בסיכום הדברים נוכל לומר שאמנם השואלת יכולה להציל את בעלת הפירות וחברותיה מאיסור טבל, וגם לזכות להפריש תרו"מ בברכה [מה שלא מצוי אצל מי שקונה בחנות ומעשר רק מספק], אמנם מאידך גיסא אם אינה בקיאה היטב בהלכות היא עלולה להכשל באיסורים [ויש הרבה פרטים נוספים כיצד לחלל מעשר שני ומה לעשות עם מעשר עני], וברוב המקרים עדיף להתחמק מלאכול בצורה שאינה פוגעת.

איסור חנופה:

בישיבת צוות בעבודה, שיבחתי את אחת העובדות החילוניות על חכמתה ועל טוב הלב שלה. אחרי הישיבה נגשה אלי חברה חרדית ואמרה לי שאסור ע"פ ההלכה לשבח אדם חילוני. עד היום ידעתי שיש בעיה רק לשבח גוי, וברצוני לשאול האם אכן הדבר אסור?

האיסור לשבח גוי נובע מהלאו של "לא תחונם" - לא תתן להם חן, וזה אכן לא שייך ביהודי.

אמנם יש איסור אחר - איסור חנופה, ועיקר מהות האיסור הוא לשבח אדם רשע על מעשי העבירות שעושה, כיון שמחזק ע"י זה את עושי הרשעה.

אמנם נתבאר בספר שערי תשובה לרבינו יונה שגם אם לא משבח את העבירות אלא רק משבח את האדם ואומר עליו כי איש טוב הוא, או שמשבח את הטוב שבו מבלי להזכיר את גנותו, הרי זה אסור כיון שזה עלול לגרום שיחשב כאדם חיובי אצל השומעים ויבואו לכבד רשעים. ובמקרה שלנו נראה שלשבח במעלה גשמית כגון חכמה, זריזות, יעילות וכדומה מותר, כיון שמעלות כאלו לא יגרמו לשומעים להחשיבה כאדם טוב וצדיק, אבל לשבחה במעלות רוחניות כגון טוב לב אסור, כיון שזה גורם להחשיבה כאדם חיובי, והרי בגלל מעשיה הרעים אינה ראויה לכבוד הזה.

דף קשר

תני פידבוק!

**”במסגרת מבצע ”דמי חנוכה”,
נרשמו אלפי חברות קהילה לקבלת גיליון חנוכה מודפס חינם עד הבית.**

ליקטנו עבורכן מעט מהתגובות הנלהבות שהתקבלו. תודה לכן על המשוב המחמם!
שמחות שנהניתן! ולהתראות בתיבת הדואר של כל השותפות הוותיקות והמצטרפות החדשות!)

הסיפור של רחלי נוסבויים נוגע כל פעם בנקודות יחודיות ומעניינות
שלא קראתי בשום מקום אחר. וכתוב תמיד בצורה מאוד יפה.
תמסרו את תודותי, גם בעלי מצטרף, הוא קורא את העיתון מכריכה
לכריכה.

הרגשתי צורך להגיב....

קיבלתי כמה וכמה מהמגזינים
של שמורה מאז שהפכתי לשותפה,
אך לא הגעתי אליהן והן שכבו בצד
באין מדפדף...

תודה רבה על המגזין
לתיבת הדואר שלי...
היה באמת מפנק.

אם אתן הולכות להוציא את
המגזין כל חודש במהדורה
רזה דיגיטלית זו--

אשמח מאוד אם תכניסו
את הסיפור החודשי,
הוא בין האהובים...

רק להוסיף, על שלל התגובות
שדף הבית האחרון היה באמת
מרתק, מחכים וכמו תמיד-
מושקע...

וכשמקבלים אותו הביתה- באמת
קוראים אותו!
תודה ענקית!!!!

ד' יברך אתכן

קראתי בשקיקה על הצלמת ועל הגרפיקה. אם אפשר להוסיף גם חיזוק בנושא
ההייטק, תודה וחודש טוב!

דף קשר

נהנתי מאוד מאוד מהמגזין המושקע! באמת דמי חנוכה שווים מאוד, ה' ישלם את שכר פועלכם...

קיבלתי את המגזין המודפס והיה חוויה ממש לקרוא אותו, נהניתי מכל המדורים כי כמה מאשר בדיגיטלי, תודה רבה!

שלום וברכה,
קבלתי את המגזין, תודה רבה,
כיף היה לשבת ולקרוא חומר איכותי ומעניין.
מאד נהנתי מכתובת "בעין בוחנת",
ממש שפכת אור על הנושא שאכן
מציק מאד, הגשת את החומר בצורה
מדהימה עם הרבה מקורות מעניינים
ויפים.
זה ממש נותן כח ושמחה שאכן יש
בנו עדיין כח מאוחד שמובדל מכל...
ומאושרים בזה.
תודה רבה!

איזה מגזין
ערכי. תוכן מעולה תקף
לכל המגזינים. אבל הפעם
קראתי מקצה לקצה בלי
אפשרות להפסיק
כל כתבה הייתה מעל ומעבר.
רגע ביום של נארי "מכרתי"
לשכנה ואפילו לבעלי מרוב
שזה היה עוצמתי!
הכתבה על השינה והכול
בעצם!!

רציתי לומר לכל
העוסקות והמסייעות בעלון
המדורים של 'דף הבית'
תודה ענקית!!!
פשוט כיף לקרוא כל פעם
מחדש, כל מדור בפני עצמו
מיוחד ומושקע. ישלם ה'
פועלכן!
לגבי הנושא של מגזין מודפס/
דיגיטלי, לדעתי חבל מאד
שצמצמו את המגזין הדיגיטלי,
ממש התאכזבתי. לי אישית
דווקא הזמן היחיד לקרוא
את זה הוא בעבודה, כשיש
שעות ריקות יותר, ובבית אני
לא מגיעה לזה ופחות יש לי
פניות...מבקשת שתשלחו
(הכל בדיגיטלי!)

מתוק עם גרעין

של רגשות בלתי מפוענחים, דחפים עצמתיים ורגעים נדירים של שליטה עצמית.

ואם נזוז רגע מהמשבצת האימהית, אז גם העבודה דורשת המון. השבוע נזפתי במשתלמת שלא הבינה תרגיל. לא נזפתי באמת, חס וחלילה! הרי לא נוזפים באנשים מבוגרים ואני תמיד מיליון אחוז, סופר נחמדה וסופר פדגוגית ומונחת גבוה גבוה מעל כעסים קטנוניים.

בכל זאת, איכשהו, גם אני וגם המשתלמת זיהינו במילים שבחרתי- נזיפה.

והנה עוד אחד. לפני כמה חודשים כתבתי טור בעקבותיו התקבל מכתב תגובה במערכת. אחרי התקוממות ראשונה, ידעתי שהביקורת מוצדקת, ששגיתי, ששוב הלכתי לאיבוד בתוך מילים יפות מנוסחות היטב ובדרך התמוסס התוכן. כלומר, לא לגמרי, הוא היה שם, אבל ביסודו עמדה טעות קטנטנה שנוגעת אלי בפגיעה ישירה. זה מקום שבו אני מאד לא מושלמת... מספיק לא מושלמת- שבמקום לעשות בדק בית- התיישבתי לקשקש עליו טור.

אם אני הייתי מתכננת את העולם, הייתי מקימה בו זירת אימונים מקדימה. מין שרשרת סימולציות שאוכל לבצע על סיטואציות פיקטיביות מול ילדים, תלמידות ולקוחות. הם יכעיסו, יתקעו ויאתגרו, ואני אלמד את עצמי לנשום עמוק, אחדד תובנות, אטעה ואלמד ואמשוך מתוכי מנות סבלנות, עצה ותושיה. ואז, כשהכל מוכן- שלוש ארבע.. והמסך יעלה על הדבר האמיתי.

אבל לא קיבלתי זירת אימונים. רק את הבמה בעצמה. המקום שבו אני מתפענחת בקצב מקומם עם תאורה מלאה וקהל של קבע. מי אני שאכתוב טורים וספרים, שארצה הרצאות ואנאם

בחנוכה, חג שסביבו הילה בוהקת של חום ומשפחתיות- היה לנו יום אחד של אנטי-תזה איומה.

שום דבר לא הסתדר, כולם היו עצבניים ופרשו בהפגנה לחדרים, ובסלון נותרה אווירת נכאים שהנה בא חג החנוכה, וכמה שהנרות מתאמצים, הצלחנו איכשהו להרוס הכל.

אני נכנסתי לי להלך רוח נשי קלאסי. מצד אחד אשמה חותכת- תרימי את השלטר, אמא, את כאן המבוגר האחראי! ומנגד- כל היום אני סוחבת! את העבודה והבגדים שתמיד חסרים ממדפי המתבגרות, את הפינוקים והארוחות והחיוכים וההכלה... די. שמישהו אחר ייקח אחריות הערב.

ואני הולכת הלך ודעוך והם מגניבים אלי מבטים. מחכים. מחכים.

וחשבתי- ריבונו של עולם, למה שמת אותי פה, כזאת בינונית? למה לא חיכית קצת, שאהיה מושלמת? למה לא המתנת עד שאשב כמה שנים ואתפענח על ספת טיפולים, אעבור אצל הקואצ'רית, אצל הרב, אאסוף השראה וכוח- ואז אהיה אמא מושלמת ואנביט ערוגות ערוגות פירות מתוקים, העתקים מדויקים שלי. כי כמו שאני כרגע, איזה סיכוי יש להם להיות יידישע מאמע?

"תעשו מה שאני אומרת, לא מה שאני עושה!" היתה אמא שלי פולטת ברגעי תסכול כאלה. אין לי כח להדגים אבל להגיד אני תמיד יכולה, אז תיצמדו למסר, תעזבו את צינור ההולכה.

האמירה שלה נבעה מהבנה עמוקה מאד אודות חוסר המושלמות שלנו כאימהות וכבני אדם, ועל כך שבאמצע החינוך העצמי שלנו, אנחנו נדרשות להפגין תבונה יתרה, גבולות ואהבה ללא תנאי, בעוד שבאמת אנחנו קלחת הזויה

נאומים. מי שמני לגדל ולטפח, מי סמך עלי, מי חשב שאני בכלל ראוייה.

בתוך ההלקאה הצדקנית, האמת היא פשוטה מאד. אתה שמת אותי.

אתה-בורא עולם- בכבודך ובעצמך, הנחת אותי על שפיץ של בורג, ואתה- מסובב כל הסיבות- מסובב אותי בדיוק לתוך נקודה ספציפית שסימנת בשבילי. וכשהמקדחה מדויקת את הנקודה, מתפזר סביב המון טיט ומלט וחול וכל אחד רואה את הבלגן. מי שעומד קרוב, נכנס לו אבק לעיניים ולחלק נהיה אדום וכואב.

וזאת אני, בעבודה ובבית, מבית ומחוץ, חותרת אל הנקודה שלי, נראית ונוגעת ומפזרת את השיריים, אבל גם חוגגת בגלוי את שמחת הנקודה הפנימית, את יופייה, את כאבה.

וככה הוא רצה אותנו, תמיד בדרך, וזו הבבואה שהוא מציג בפני ילדינו ותלמידותינו: אמא מתמודדת. אישה מתמודדת. הנה ילדים, אני בדרך, קשה לי היום להתרומם מעל מצבי הרוח של כולם, קשה לי היום לענות יפה למשתלמת אחרי שהסברתי חמש פעמים, קשה לי היום להשלים את הציור שציירו בלבכן סיפורי צדיקים וצדקניות. היום יהיה בציור כתם קטן שיטשטש קצת את הקו. ומחר אקום בכח חדש, אתפלל, אבקש, ואשתדל מההתחלה.

נעים להכיר, ילדים, אמא מתמודדת.

נעים להכיר- תלמידות, מורה מתמודדת. בשיעור הבא אשתדל יותר, כלומר. בדקתי למה זה קרה לי, יש לי ענין קטן עם גאווה, עם סגידת יתר לאינטליגנציה של עצמי, בשבוע הבא אשתדל להשאיר חתיכת אגו בבית לטובת מורה קשובה יותר.

חוזרת לחנוכה. ללילה ההוא. אחרי כמה דקות איכסה, ואחרי

מונולג-דיאלוג כזה, אני מחדדת בתוכי את הידיעה שאני לא מגדלת שושנים אדומות מושלמות, שאני עצמי רחוקה משם, שבפרי המתוק יש הרבה יותר מסוכר. קחו למשל את הגרעין הקשה, את מיצי השורש והקליפה.

מצליחה להתרומם מהמקום ומכריזה שאני הולכת להכין מרק שכולם ממש אוהבים.

הרגע הראשון הוא הכי קשה, אחר כך יש רוח גבית שנכנסת. באמת.

”מתי זה יהיה בכלל מוכן”, נאנחת - גונחת מתבגרת אחת בטון שאומר ש-זה יקח נצח, ועד אז... עד אז...

”צ’יק צ’אק יהיה מרק!” זמררתי, מסרבת לשקוע ומשכתי אחרי מתבגרת אחרת אל המטבח. יחד קצצנו, תיבלנו, מהלנו ורקחנו ומאחורינו- דלת הכניסה נטרקה, מתבגרת נוספת (כן כן, יש הרבה ב”ה) יצאה מהבית. אולי להתאוורר, אולי להחליף כח, אולי להכריז מלחמה..?

אחרי כמה דקות היא חזרה ובידיה קופסא שקנתה במאפייה הסמוכה.

”סופגניות!!” הכריזה אל חלל הבית וכמה מצוברחים הרימו ראש מעל המים והחליטו לזרום עם המהלך ולהתקרב באצבעות שלופות ובחיוכים מעזים, אל שלוליות הבצק והריבה.

היה לנו ערב מקסים. ובתוכי דמעה שקטה קמה והייתה.

כי הנה, הזרעים האלו שלי כבר מנביטים גם בכם את הכח הזה, הכמוס, להיות לא מושלמים. להיות בדרך. להתמודד. ואתם כבר טועמים את טעם הפרי, זה שיש בו גם מתיקות אבל גם גרעין ומיצים וחיבור עמוק פנימי ומורכב לשורשים.

מה את יונקת על שבט? הציבי לך ציונים...

מזל חודש שבט הוא מזל דלי, על שם הפסוק: "יזל מים מדליו", כדי לרמז שחודש זה חל בסוף תקופת הגשמים, ומסמל את הבורות המלאים והדליים שבהם שואבים את המים כדי להשקות את העצים והנטיעות. חודש שבט מסמל את תחילת השנה החקלאית והפריחה המתחדשת. בשנה זו, שנת שמיטה, החודש מסמל עבורנו, במקום עבודת האדמה, את עבודת האדם דווקא.

עבודה שבלב- ניצני אמונה, לבלוב הביטחון, ובעז"ה יראו השובתים בשביעי גם פירות לעבודת ה' שמסרו נפשם למענה.

שבת שירה עיקרה הכרת הטוב. דתן ואבירם מפזרים לחם במחנה ישראל על מנת להטעות את העם ולהוכיח להם שגם בשבת ירד להם מן, אלא שהקדימום הציפורים ובאו בעוד לילה לאוכלם על מנת שיאמנו דברי משה, וגם כדי שתהא השבת מקודשת אצל כל העם. משום כך ראויות הציפורים ליטול את שכרן דווקא ביום שמזכירים את צדקתן, בפרשת בשלח.

ראש השנה לאילנות - מדוע דווקא עכשיו? מט"ו בשבט ניתן לומר שרוב תקופת טבת כבר חלפה, ואף שאלו עדיין ימי קור, ניתן לומר שהזמן מתחיל להתקרר אל ימי הלבלוב של השנה החדשה. ציון זמן זה כראש-שנה משפיע על קיום המצוות התלויות בארץ, הנוהגות בפירות האילן, כגון ערלה ונטע רבעי.

טעימה
מהכתבה
המלאה

אסתי כץ | איורים: נעה גורפלד

ברוכות תהיינה

לא שהיה להן זמן מיותר. אף פעם
אין להן זמן מיותר, אבל בשביל 'שמורה'
הן בכל זאת הסכימו לבוא.

לא שהיה להן חשק להיחשף או רצון
להתפרסם, הן תמיד שומרות על האצרות
שלהן מחשש עין הרע וסופרות רק בשקט,
ובכל זאת הן הבינו שזה חשוב והסכימו לספר.

השטיח האדום שפרסנו בכניסה למשרד
היה עלוב בשבילן. כתרים בלתי נראים
נצצו על ראשיהן, השתלבו בברק בעיניים,
והן הניחו את הטלפון לפניהן 'אם בכל זאת
מישהו יצטרך משהו מהבית'.

תכירו אותן (השמות, כמובן, בדויים):

שושי מירושלים, אמא ל-18 אוצרות מגיל 25 ועד שנה, גרפיקאית ועורכת מדיה.
בת שבע מבני ברק, אמא ל-12 אוצרות מגיל 22 ועד גיל שנה, ומכתחת תוכנה.
רבקי מאלעד, אמא ל-13 אוצרות מגיל 23 ועד שנתיים, מזכירה בבקר ועצמאית בערב.
ודסי ממודיעין עילית, אמא ל-11 בנים (!) ורכזת חברתית בסמינר.

אמא, איך זה?

הן נראות כמו כולן, מוכרחים לציין. אבל למעשה, הן מאסטרויות, או במילים יהודיות יותר- נשים גדולות.

איכשהו, המבט הנחוש שלהן, הידיים העמלניות והטלפון שצרצר מדי פעם גרם לנו להתחיל מהסירים ממש,

מהרצפה וממקלדת המחשב ולשאול חד, חלק ולעניין:

מבחינה טכנית, איך עושים את זה? איך מתפקד בית ברוך במיוחד כשאמא גם עובדת?

”מוכרחה לציין שכאשר אני בחופשת לידה התפקוד של הבית הרבה יותר מורכב...”
בת שבע קמה ראשונה ומודה. ”העבודה עוזרת לשמור על סדר יום. כולם יודעים שאמא יוצאת לעבודה בשבע, ומשתדלים להיות מוכנים קודם.

בית כמו שלי ללא ספק חייב להיות בית מאורגן. התארגנות הבקר שלו מתחילה בערב וחוזר חלילה. מדי ערב אני מכינה לכולם בגדים למחר, מעמידה ארוחת צהריים ומארגנת את הבית, ובכל תחילת שבוע עורכת קניה גדולה ומרוכזת. בין

הילדים ישנה חלוקה ברורה של תפקידים, כאשר כל אחד מהם לוקח חלק בתחום אותו הוא אוהב ביותר. עם השנים והניסיון למדתי להבין לנפש הילדים ולהתאים אליהם את התפקידים. ”

”המדד היחיד אינו שעות העבודה. גם כישרון, יעילות וכוח משחקים תפקידים מרכזיים”, משתפת גם רבקי לוי בכנות. ”לי אין את הכישרון ללהטט בין המשימות ולכן בפירוש רואים על הבית שהוא בית של אישה שעובדת הרבה בחוץ. אבל מבחינה מסוימת יש בזה הקלה, כשאני יכולה להצדיק את הפספוסים שלי שהיו מתרחשים גם כעקרת בית. אני פשוט תולה אותם בעבודה. אני מגיעה הביתה בצהריים עייפה ומשתדלת להעמיד כביסות ולהכין אוכל בשעות הצהריים. על הסדר היומיומי מופקדות הבנות

שחייבים להסתדר? יש אוכל, יש בגדים נקיים, יש ילדים רחוצים, יש אוירה טובה בבית, מה עוד צריך? בגדים מקופלים במסדר בארונות? שלוש מנות בארוחת צהריים? רצפה ראויה לליקוק? צר לי אבל אין אצלנו, יום יבוא כשהילדים יגדלו, וגם זה יקרה בעזרת ה'".

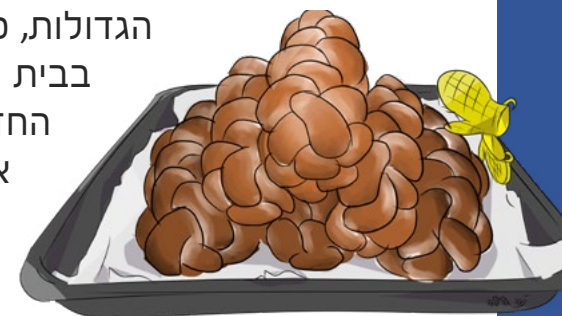
כולנו מחכות לשמוע את שושי, הברוכה ביותר מכולנו. בסוף זה קורה: "כדי לנהל בית ברוך אכן צריך סיעתא דשמיא גדולה, ואני מרגישה בכל רגע ורגע שאני זוכה לה. אני הולכת באמונה תמימה שמה שנגזר לאדם- נגזר עליו, ולכל מה שנגזר נקבל כוח משמים.

כל יום אני מנקה חדר או שניים באופן יסודי, כך שאני מגיעה לשבת כשהבית כולו נקי, וביום רביעי כבר מתחילה לבשל לשבת. בבית שלנו אין חפצים מיותרים ולכל חפץ יש מקום מוגדר וברור, כך שהסדר הוא לא סיפור גדול. כל הזמן אנחנו מסדרים בדיוק כפי שכל הזמן אנחנו מפזרים...

הילדים שותפים פעילים ועוזרים כל היום, בעיקר בתחזוקת הבית ובשמירה על האחים הקטנים. הבית שלנו כל הזמן בפעולה, הבנות תמיד עוזרות וזה טוב להן וכיף. יש המון הווי בבית שלנו וכולם רוצים לתרום לו.

בכל שבת בעלי מוסר לגדולים שיעור בספר 'אמונה ובטחון', ובכל ראש חודש אנחנו עורכים סעודה שבה אומרים מחמאה לכל ילד ומספרים על דברים טובים שהיו לנו בחודש הזה. ההוכחה הכי טובה להווי המופלא היא שהקטן שלנו בן שנה וחצי והילדים בוכים שאין לנו תינוקות..."

הגדולות, כשכל אחת אחראית על איזור אחר בבית והקטנים אחראיים- תיאורטית- על החדרים שלהם. בתקופות של מבחנים או פעילות הבית מגיע למצבי קצה ממש. אני יודעת שיש אמהות שתתעלפנה מהמשפט הזה, הרי בית קודם לכל, והרי צריך ללמוד לעשות סדר עדיפויות. ובכן, אני גם אומרת את זה. אבל כאן אני מספרת רק על מה שקורה בפועל.

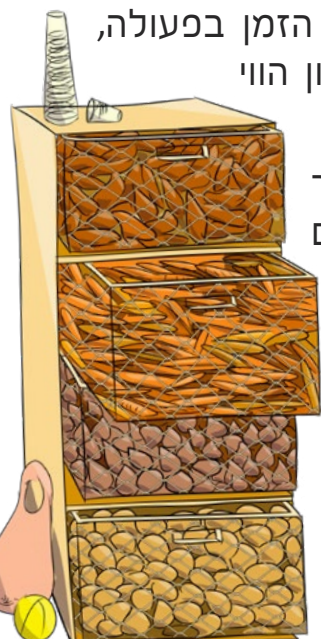

האמת שיש תקופות לא קצרות שאני לא מגיעה לסדר אפילו בסיסי בחדרים. הכל נעשה בחטף ובימי שישי או על ידי הילדים, ופתאום אני מגלה מתחת למיטה איזו נעל שנעלמה לפני חודשיים. קורה.

מה שהכי קריטי לי אלו הכביסות והאוכל. בגדים - צריך שיהיו נקיים. אצלנו אין גיהוצים! הבנות הגדולות משהצות לעצמן ולפעמים מתנדבות להכניס לגיהוץ כמה חולצות של הבחורים.

אוכל - אני אוהבת להכין. גם כשאני עייפה זה מה שזורם לי. קמה מוקדם, מעמידה בצק לעוגיות, בצק ללחם, ובצהריים- מרקים. למדתי להכין ארוחות מהירות ומשביעות, ארוחות קדירה, פשטידות, מרקים ועוד דברים טובים שאפשר לדחוף לסיר ענק ולשלוח לאש..."

אחרי הכנות המתוקה של רבקי, **דסי רוטמן** ממשיכה לדבר: " אמממ... הבית מתפקד במינימום. דודה שלי, שהיא אמא למשפחה ברוכה, אישה תוססת ושמחה, אמרה לי בהזדמנות, כששואלים אותה איך היא מסתדרת, היא עונה שהיא פשוט לא... אז זו האמת גם אצלי. אני באמת לא מסתדרת, מי אמר

פירות מתוקים לכבוד שבת

ומוכן במוחי, ולא היה צריך אלא 'לשפוך' אותו על הדף. בהשראה הנהדרת שהייתה לי דאגתי להקליד בצורה מאד מדויקת, מחשבת כל תו היוצא מתחת אצבעותיי. ידעתי שבשעה זו כבר לא יהיה מי שיוכל להגיה אחרי ולכן דאגתי לכתוב בשיקול דעת, דואגת לפיסוק נכון ומתכננת מראש כל משפט. אם הוצרכתי למחוק איזו שהיא מילה, עשיתי חשבון מהיר בראש כמה תווים עלי ללכת אחורה ב'ב-ק-ספייס', לרבות הרווחים כדי שהמחיקה תהיה מושלמת ואוכל לתקן את הטעון תיקון. הדקות חלפו, המילים קלחו, הדפים עברו בזה אחר זה, ובתום שעה ואולי קצת יותר, אל תוך אחת בצהריים - סיימתי את המלאכה.

ואז... רק אז... כשקראתי לבעלי שישמור את הקובץ ואוכל לשלוח אותו ולברך בשם ובמלכות "ברוך שפטרנו", התברר לי שכל הקובץ בן חמש הדפים שלפני כתוב כולו בגי'בריש אנגלי! לא מילים ולא תוכן, לא סימני פיסוק ולא שפה מליצית, לא משפטים קולחים ולא מטאפורות, לא מבנה ולא צורה. כלום! רצף של אותיות אנגליות חסרות משמעות ופשר, גיבוב של סימנים שאין כל קשר בינם לבין התקציר הנהדר שדימיתי לכתוב.

אין לי מילים כדי לתאר את תחושות התסכול, החידלון, הייאוש והאין אונים שהציפו אותי במלוא עוצמתם ותורגמו בן רגע לזרם קולח של דמעות. אז בימים ההם הדמעות היו המצרך הנגיש והזמין ביותר שהיה באמתחתי. נראה לי, שדי מהר

התעוררתי לשתף אתכם בחוויה זו, לאחר כמה סיפורים שהופיעו במדור הקבוע 'אישי בשלישי' והביאו לחיזוק בעניין עבודה לאחר חצות היום בערב שבת. מעשה שהיה כך היה:

היה זה לפני כשתים עשרה שנים. הייתי עוד די בתחילת הדרך, מדשדשת בערפול ואי וודאות לגבי העתיד. בין משימות העריכה הראשונות שלקחתי על עצמי היה לכתוב תקציר בן ארבעה עמודים על נושא היסטורי מסוים. לא יודעת איך, אבל דחיתי את המטלה הזו עד לדקה התשעים ותשע. הדד-ליין להגשה היה באחד מימי שישי הקצרים של החורף, ואני איך שהוא התפתיתי לעשות זאת בדיוק אז.

היו לי את כל הסיבות שבעולם להרגיע את המצפון הנוקף בתוכי. הבית כבר היה מסודר, נקי וערוך לשבת. תבשילי השבת ברובם היו מוכנים, הילדים עוד היו במוסדות החינוך והשעה הייתה אחת עשרה שלושים וחמש. חמש דקות בלבד אחרי חצות היום. עשיתי חשבון פשוט, שאם אשקיע עכשיו שעה רצינית בכתיבה, אתפטר מן המשימה שהפכה לעול כבד ככל שהתקרבה שעת האפס, ו... התיישבתי על המחשב. דאגתי לוודא שפתוח לפני דף נקי בוורד והתחלתי במלאכה.

ככל שהמלאכה התקדמה, הסיפוק שלי הלך וגדל. המילים קלחו מאצבעותי מסוגננים כמו שצריך, המשפטים היו רהוטים וברורים, והמשלב היה ספרותי עד מליצי. החומר היה ערוך

כל הקובץ
בן חמש
הדפים
שלפני
כתוב כולו
בגי'בריש
אנגלי!

עלה בסערה השמימה

המומים ומזועזעים על היקטפו בלא עת
של בנינו נכדנו היקר והאהוב,
פרח עלומים, בן עליה, ירא שמים מרבים, גריס באורייתא תדירא,
נעים הליכות, טוב לשמים וטוב לבריות, מאיר פנים לכל אדם,
שייף עייל ושייף נפיק ולא מחזיק טיבותא לנפשיה.

הבחור החשוב **אפרים נחום** ראם זצ"ל
בן הגאון רבי חיים זאב שליט"א

הלוויתו יצאה במוצש"ק פרשת שמות כ"א טבת תשפ"ב
מבית הלוויות שמגר בדרכה להר המנוחות בירושלים

המשפחות המתאבלות: ראם, קרביץ, כהן

בשם כל המתנדבות, צוות השמורה
וכל אחת ואחת מעשרות אלפי בנות הקהילה

אנו שולחות את תנחומינו ללאה היקרה ולכל משפחת ראם החשובה
על הילקחו בדמי ימיו של בנם הבה"ח

אפרים נחום זצ"ל

בן עליה יקר שביקרים, ונפש נקי וצדיק

שהותיר לכולנו פסגות גבוהות של יראת שמים,
אהבת תורה וקרבת אלוקים לשאוף אליהן ולאחוז בשוליהן.
חיזקתם את כולנו בשעתכם הקשה, ברוממות של אמונה תמימה
ומופת של עמידה יהודית אמיתית בניסיון.

ויהי רצון שיבולע המוות לנצח, וימחה ה' דמעה מעל כל פנים, אמן.

לאחר שהתעוורת קלטתי ששקיק הדמעות בעיניים הוא
הרכיב היחיד שעובד אצלי כמו שצריך ודאגתי לנצל אותו
עד תום, גם בהזדמנות זו. בו במקום יעץ לי בעלי לקבל
על עצמי שמכאן ולהבא לא אעשה שום דבר שקשור
לעבודתי ביום שישי לאחר חצות. ברור שאת הקובץ
לא שלחתי בדד-ליין, ועוד יותר ברור שעברה עלי שבת
שחורה, ולא בגלל מצב ראייתי.

ביום ראשון, לאחר ההתאוששות מן המכה ואיסוף
השברים, ישבתי בלית ברירה לכתוב את התקציר
בשנית. עכשיו כבר וידאתי שה'ורד' כותב בעברית. ו...
ראו זה פלא... פתאום הבחנתי כי מה שקורם עור וגידים
מתחת לאצבעותי, עולה באיכותו על מה שקברתי ביום
שישי אחר חצות היום. נותרו שרידים במוחי מן המלל
שהקלדתי ביום שישי, והתוצר הסופי היה משובח יותר,
אפשר לומר משובח בהרבה!

מיני אז יש פירות לעוגמת הנפש וכמובן גם ללקחים.
אפילו פירות מתוקים מאד.

שתים עשרה שנים עברו מאז. אין ספור אירועים גרמו לי
שוב לאבד קבצים: פה זו הפסקת חשמל, שם המחשב
נתקע ולא שמר למרות שלחצתי על המקלדת בפראות.
למדתי להכיר את תחושת התסכול ואת רגע המרמור
של האובדן. אבל יותר מכל למדתי ליהנות מן השחזור
שהוא תמיד, אבל תמיד ברוך ה', מוצלח יותר מן הביצוע
הראשוני. ותמיד הוא מותיר לי טעם מתוק, אבל מתוק
באמת בתוך הפה.

פירות לנצח נצחים

ממנו. אנשים נורמטיביים אני מדברת, רגילים, שלא נקלעים לפרשיות עגומות ומככבים בכותרות האדומות בתקשורת שלהם. ומה עם אלו שכן.

לא הרבה יש לי פנאי לחשוב על זה, ד' האמות שלי ממלאות לי את האופק ב"ה עד תום. ד' אמות כאלו שצריך לחרוש ולזרוע ולזבל ולנטוע כל יום, כל יום, גם בשנת שמיטה, כי אדמת קודש היא. אדמה עם יבולים מכל הסוגים שנוטה להתכסות במרבדים שחורים בקצב מהיר עד מאד. השמש עולה ושוקעת עלי חליפות בקצב מהיר מתמיד, ואני שקועה תחתיה עד האזניים בפרטי הפרטים שמכסים אותי כליל, בפרוייקטים רודפים וסוערים של הישרדות בוקר, צהריים וערב. מרוכזת כולי במרדף אחרי רכבת הכביסות המהירה שנוסעת אצלי בחורף, לוכדת עוד קרון ועוד אחד לפני שיצא משליטתי, מנסה לעמוד בקצב, כהה, בהירה, כהה כהה כהה. שקועה במחשבות עמוקות איפה ראיתי בבית את הגרב הצהוב השני מציץ, עולמות שלמים תלויים בו מבחינת הילדה, מכונה בהירה שלמה עומדת ממתינה וממאנת לצאת לדרך. מנהלת קרב מגע נגד הכיורים. לאחרונה קרה משהו לכיורים, מילדים טובים וממושמעים הם סרו לגמרי מהדרך והצטרפו לכביסות במובן האינסופי והבלתי מנוצח לעולם. מוצאת את עצמי מזעיקה

אני בכלל לא רואה, כמה התרגלתי כבר להריח שושנים נסתמו לי בכלל הקולטנים.

השם, אני רוצה לומר לך תודה.

כן, אני יודעת שבדרך כלל אני באה עם תלונות או בקשות דחופות או סתם עם רשימות רשימות של משאלות. יש רגעים בהם אני כן מרגישה את החסד. יש ימים שאתה פותח לי עיניים חדשות לראות את המעבר, להבחין בנס הקיום והגדילה, להתרגש כמה לא מובן מאליו ולשמוח בכל מה שיש עכשיו. לשמוח גם בכל מה שעבר עלי, כמו סיפור ארוך ומרתק עד היום. בהישענות הזו המרגיעה שיש לי מראש לגבי העתיד.

לפעמים אני יוצאת מהחממה שלי להסתובב פה ושם בעולם לענייני ומתכווצת. מה אנשים, אחים שלי, יהודים, עוברים פה בגלקסיה שנראית ממש דומה לזו שלי, אותה ארץ, אולי אותו רחוב. על מה הקשיים שלהם נסובים, ממה הם נקרעים, איזה סדר יום הם מנהלים, איך המשפחה שלהם נראית, ממה הם מפחדים לפני שהם נרדמים בלילה. מה הרגעים השמחים שלהם ובאיזה אופן הם חוגגים אותם. מה הם קוראים כשמשמעם להם ואיזה אומנות

הם סופגים פנימה לנפש כשהם במצב רוח פיוטי. מה הם עושים עם הילדים שלהם בחופש הגדול, מה הם מבטיחים להם לאפיקומן, סליחה, אולי לתעודה הטובה, מה הילדים האלו חושבים בדרך לבית הספר, עם הילקוט שלהם ומה שמצויר עליו ומה שבתוכו, ואיך הם מרגישים בדרך חזרה

את הילדות, מציירת לוח תורנות לילדות, שוטפת אחרי הילדים, מפנה את המייבשים לילדות, מתייאשת מהילדות. גונבת מעצמי בלי דו"ח מסודר כפיות חד פעמיות מהארון בצד ומבטיחה לחזור בתשובה בפעם אחרת. אחרי שאגמור לתלות את הכהה, אולי, או בשנה הבאה, או בממשלה הבאה. מנהלת רשימות במצח מקומט מול לוח השנה, ומנסה לשבץ בו את החור הלא מאד דחוף בשן חלבית פלונית שדורשת את נוכחותי הפיזית ברופא השיניים. האמת שסיימתי שם העונה את כל העיתונים הרלוונטיים שהיולהם בסלסלה וגם חוברת הסודוקו למתחילים שהבאתי מהבית ביוזמתי נגמרה כליל, וחוף מזה שני בבוקר אי אפשר, שלישי אחה"צ לא בא בחשבון, רביעי הם לא יכולים וחמישי בערב- תחפשו אותי בסיבוב, ליד הקליפות של הגזר אני מתכוונת. נדחה שוב לראשון הבא.

אחר כך אני באה בתפילה ויש לי רשימות עמוסות ובצדק. עניינים לסדר על כל ילד וכל ילדה. בקשות מאד דחופות וקריטיות על העבודה. כמה טרדות שמעיבות באופן כללי על החיים. גם כמה משקעים על כל מיני דברים שכבר ביקשתי הרבה פעמים ועוד לא מסתדרים. על מה שהסתדר אין לי פניות להתעכב, כי אני כבר ישר בהולה לבקש שיסתדר גם מחר וגם הלאה, בטוח בטוח ותמיד תמיד עד מאה ועשרים. כן, אלו הזמירות הרגילות שאני רגילה להשמיע, ואתה לא בא בטרוניה אלי, אלא רק ממשיך ומרחם ונותן ונותן, כמי שהכי יודע ומכיר ובורא את נפתולי נפשי העמוסה, ואת מורכבות המציאות עמה נשלחה להתמודד.

ובכל זאת פקחת את עיני היום לראות, נתת לי להבחין לרגע מבחוץ כמה טוב לי בפנים. איזה יופי לי שאני בכלל לא רואה, כמה התרגלתי כבר להריח שושנים, נסתמו לי בכלל הקולטנים. איך נבחרתי ככה לעסוק בדברים הכי מתוקים ועדינים. כמה כל הטרדות שלי הן פריווילגיות של נסיכות, באיזה מתחם סטרילי ומוגן אני גרה. נושמת אוויר נקי וצורפת בזהירות יהלומים.

המון אנשים חיים לידי ומרגישים בג'ונגל של סכנות, עם המון פחדים וחרדה. הכותרות תמיד קשות והתחזיות לעתיד לא נותנות הרבה תקווה. ואני בלי להסביר לאף אחד ובלי להתנצל ולנמק, מסתובבת עם גרעין של אמונה בסיסית ומותר לי להיות מאד רגועה. חשה מוגנת כמו בתוך בועה. אוחזת בידך תמיד בתוך ליבי, יודעת בוודאות שאף פעם לא תעזוב. תמיד אהיה בת שלך, שמורה מושגחת ואהובה. חיים שאין בהם לבד אף פעם, איך זכיתי לקבל כזאת מתנה?

מודים אנחנו לך שאתה הוא ה' אלוקינו, זה כולל הכל ואין לי צורך כרגע להוסיף עוד מילים. תודה שבחרת אותי גם היום לחיות פה בעולם שלך חיים מתוקים. תודה שנתת לי להכיר בזה כי יש פה עוד המון שבכלל לא יודעים.

תודה, בכלל, על עצם המתוק הזה של חיבור ושל תפילה. תודה על כל העמל הזה, שמזכה ומזכך אותי בכל רגע ובכל שנייה. תודה שאני חיה פה על הארץ, ובכל זאת גרעין של חיי עולם נטעת בי מן העליונים, וכל רגע של חיים כאן כרצונך, מצמיח לי פירות לנצח נצחים.

14:00: הפסקת צהריים. לעג לרש.

חוקיות

יותר מכל הסטיגמות, יותר משוב לקנות נעליים לוחצות, יותר מעוד פעם להרשות להם בגואש -

הפסקת צהריים היא הטעות החמורה ביותר בתולדות האנושות. אנשים מקובעי חשיבה אנחנו, והתרגלנו לשאת אותה בלי תקווה לשינוי.

למה צריך להפסיק את הצהריים.

מה כתאום להפסיק זמן נחמד כל כך.

בצהריים יש שמש, בצהריים יש ילדים שרצים ברחובות, בצהריים יש אמצע היום ואפשר לדמיין שאת כל מה שלא הספקנו בבוקר ההפוך הזה נספיק אחר הצהריים. בצהריים אפשר לאכול סלט שקונים במעדניה, אפשר לאכול מנה חמה סינטטית בטעם קלקר רטוב, אפשר להעיר את המוח בעוד כוס קפה שחור אגרסיבי. צהריים זה חום. זה כיף וזה ממש סוף היום כבר. צהריים

רנא ביזנס

הוא: שמת. לשפוך על הביסקוויטים?

אני: כן, ולכדרר כדורים מהעיסה.

הוא: אין עיסה.

אני: למה אין? לא ערבבת?

הוא: אני כל הזמן מערבב.

אני: שים ליקר.

הוא: שמת. עכשיו זה גושים.

אני: גושים זה טוב. תעשו מהם

כדורים.

הוא: אי אפשר. זה גושים גדולים.

אני: זה דביק?

הוא: לא. זה יבש נורא.

אני: אולי שמת מידי הרבה פירורים?

הוא: פירורים? איזה פירורים?

אני: של הביסקוויטים.

הוא: מה??? היה צריך לפורר אותם???

אני: המ... כן.

הוא: אז למה לא אמרת מיד???

אני (בפלאפון): הכל בסדר? הוא (גונח): מוישי לא מוכן ללכת לחיידר. הוא אומר שהבטחת כדורי שוקולד לסיום.

אני (תופסת את הראש): אמאלה! נכון!

הוא: (שותק. מוישי צורח ברקע).

אני: אה... אולי תכין איתו בינתיים?

הוא (מכחכח במצוקה).

אני: זה ממש כמה דקות. קצת שברי

ביסקוויטים ושוקולד מומס וליקר וזהו.

הוא (נאנח): ביסקוויטים שבורים יש

פה.

אני: אז עכשיו שוקולד. בסיר בן מארי.

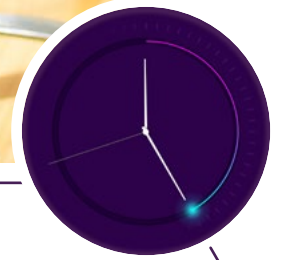
הוא: אין פה כזה סיר בן... מה שאמרת.

אני: עושים את זה לבד. סיר מעל סיר.

הוא: (מכחכח במצוקה).

אני (מבריקה): בסדר, שים במיקרו

וזהו.

פיראון

הפסקת צהריים - אזהרות לצרכן:

1. אל תחשבי על שניצל.

מחקרים מוכיחים כי זכרון עמום של שניצל מסכן את בלוטות הרוק, כי תיאבון מוגבר חסר מענה גורם לעוויתות, וכי בכל מקרה אין על זה שליטה.

2. אם חשבת על שניצל, אל תדמיני שיישאר לך ממנו.

סטטיסטיקות בעלות רשעות קלאסית מוכיחות כי יחכה לך סיר עם תחתית שרופה, מקסימום שקדי מרק של פסח.

3. אם דמינת שיישאר לך משהו, אל תסתכלי על השעון.

מוטב לך לחשוב שעשר בבוקר עכשיו, וששום אמא מפונקת בעולם הזה לא נותנת לילדיה אוכל מתוך סירים ונאנחת על שהם לא עוזרים לה להגיש.

4. אם הסתכלת על השעון, אל תדמיני את הבית שלך.

זה מסוכן ללב. וזה רחוק מאד. וזה בכל מקרה יראה הפוך לגמרי ממה שאת הוזה עכשיו. וזה עשוי להעלות דמעות בעיניך ולהחשיד נשמות טובות בכך שאת בדיכאון חורף או במשבר חמור יותר.

5. אם דמינת את הבית שלך, אל תסתכלי מהחלון.

את עלולה לראות שם מחזה מעיק ובו כל מיני אנשים חוזרים בכל מיני דרכים לכל מיני בתים.

6. אם הסתכלת מהחלון, שתי קפה. זה מנחם.

7. אם שתית קפה, אל תחפשי את השוקולד.

שכחת אותו בבית. בדוק.

8. אם בכל זאת חיפשת, אל תצטערי. את בלאו הכי בדיאטה.

9. אם את בלאו הכי בדיאטה, עזבי את הקפה.

10. אם עזבת את הקפה מצבך חמור מאד. אנא פני לעזרה רפואית.

זה צהריים טובים שאנשים נחמדים אוהבים להגיד אותם בקמץ מודגשת. מה פתאום להפסיק אותם, את הצהריים.

עדיף הפסקת בוקר.

הפסקה זו יש לקבוע קצת לפני שהשעון המעורר חופר וזהו זה ושלוש עולמי. הפסקת בוקר. מה יותר טוב מזה. לא צריך לקום. לא צריך להתלבש ייצוגית. לא צריך לקטוף ילדים מהמיטות ואפשר פשוט לחבק את השמיכה מכל הלב וללחוש לה כמה מילים טובות.

אפשר גם להתפשר על הפסקת לילה. כשמפסיקים את הלילה נהיה פתאום ערב ארוך מאד ונעים שאפשר להספיק בו גם כביסות וגם כלים וגם כינים וגם טלפונים וגם אמבטיה חמה וגם גרבי לילה וגם לסדר אלבומים וגם לרקום רקמה וגם לזכור איזה יום היום וגם ללכת למטבח להכין בנחת את הסנדוויצ'ים לבוקר.

וגם להפסקת הצהריים, כן.

אנשים חסרי יומרה אנחנו. מה לעשות.

זאת היתה מלחמה
לא שקולה
מעט, מול רבים
מתוקים.
ואמא אחת וקולה
המפציר "קצת פרות,
ילדים"

זאת היתה מלחמה
לא שקולה
בחזית - יומולדת
כל יום
מבצעים ו'סיים' ותכולה -
מתוקה במרומי
הארון

זאת היתה מלחמה
אבודה
תפוחים שפרסתי
יבשו.
ומול מציאות רבודה
בספר, תמרי ושקדי
לא יכלו.

עיפתי, גיסתי כוחות
שייק פרות חגיגי וטעים,
הם דרשו אז
במתק קולות -
אמא, נא רק שייק
ממתקים!

שמורה
קהילת העובדות החרדיות הגדולה בישראל

אנחנו כאן, בזכותך ובשבילך! 🔍

כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:
פודקאסטים והרצאות מקצועיות חינם, מגזין בהפצה עד
הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר) ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות
הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים
גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד!
'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות,
מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

רחוב תחכמוני 26, ירושלים | 02-5474373 | מענה טלפוני: 09:00-14:00